

VIII incipien. *Sanctissimus*; Fagnan., *loc. cit.*, n. 10; Reiffenstuel, lib. III *De cr.*, tit. 43, n. 45, in fine.

(39. Examen miraculorum debet esse exactissimum et rigidissimum, præsertim quoad testes, ita ut regulariter non nisi per testes idoneos juratos, qui non sint singulares et qui deponant ex scientia per sensus proprios et singillatim examinentur, miraculum probari valeat, prout pluribus demonstrant auctores, arg. cap. *Venerabilis de testibus*, et c. *Testes*, caus. 3, quæst. 9. (40. Unde episcopus ad examen miraculorum debet adhibere in consilium etiam theologos et alios viros probos, ut expresse præscribitur in concilio Tridentino *l. c.*, ibi: « Adhibitis in consilium theologis et aliis piis viris. » De hoc argumento fuse admodum, ac docte agit episcopus Novariensis Joseph M. Maraviglia, in suis *Legibus prudentiæ episcopalis*, lege 303, 304, 305 et 306, quem vide.

(41. Miracula, gratiæ, beneficia, etc., quæ præsumuntur accepta a Deo ad intercessionem alicujus mortui cum opinione sanctitatis, non possunt imprimi sine licentia Sedis Apostolicæ, nisi fuerit canonizatus, vel beatificatus. Urban. VIII, constitut. 37 incip. *Sanctissimus*.

(42. Miracula, gratiæ, etc., talis mortui non canonizati, nec beatificati, publicari non possunt sine præfata licentia sub pœnis, clericis sæcularibus privationis officiorum, suspensionis a divinis et administrationis sacramentorum; regularibus vero omnium officiorum, nec non vocis activæ et passivæ. Urban. VIII, constit. incip. *Sanctissimus*.

(43. Unde Laur. de Franchis in *Contravers. inter episcop. et regulares*, p. 252, vers. Ad. 10, relatus a Barbosa, *De offic. et potest. episcop.*, alleg. 97, n. 6, circa finem, refert, quod quando miracula fieri dicuntur in aliqua ecclesia sæculari, sive regulari, virtute sacrarum imaginum, statim episcopi mandant operari imagines, januas ecclesiæ claudi ut impediatur concursus hominum, nec miracula publicantur nisi prius per testes legitimos fuerint sufficienter probata et processus, sive aliquid hujusmodi mittatur ad papam. Et *ibidem*,

MISSA, PROUT EST SACRIFICIUM.

ARTICULUS I.

Quoad ejus esse, effectus et fructus.

SUMMARIUM.

1. Missa est vere, et proprie sacrificium, verique representativum mortis Christi. — 2. Istud sacrificium in missa incruentum idem est cum sacrificio in cruce cruento. — 3. Hæc mystica immolatio carnis Christi, quæ fit manibus sacerdotis, Christi passio, crucifixio, mors vocatur, non rei veritate, sed significante mysterio. — 4. Effectus sacrificii missæ est triplex, scilicet *propitiatorius*, seu *meritorius*, *satisfactorius*, et *impetratorius*. — 5. Missæ sacrificium quomodo sit *propitiatorium*, seu *meritorium*? — 6. Quomodo sit *satisfactorium*?

vers. Ad 12, tenet quod tam sæculares, quam regulares admittentes nova miracula puniri possunt ab episcopo.

(44. Hic juvat afferre magnum et maximum miraculum sic appellatum a decano, aliisque sacr. Romanæ Rotæ auditoribus et relatum a nunquam satis laud. Summo Pontifice Benedicto XIV in appendice in fine tertii tomii sui undequaque aurei operis *De servorum Dei beatificatione et beatorum canonizatione*. Et est quod B. Petrus Baptista sacerdos et concionator mei Seraphici Ordinis, ac commissarius delegatus ad tyrannum Japoniæ, cum legationem sibi commissam felicissime ad optatum finem perduxisset, ac sibi illius tyranni seu imperatoris animum devinxisset obtinissetque facultatem ædificandi monasterium et ecclesiam in civitate de Meaco, regia illius imperatoris, et exinde plurimos illius nationis, qua verbis, qua exemplis et charitativis officiis una cum sociis ad catholicam fidem convertisset, valde ob id iratus tyrannus indixit ei et sociis mortem crucis; et ut sic crucifixis eorum corpora in cruce ad aliorum terrorem per bimestre remanerent; quo tempore dictus meus beatus Petrus Baptista pluries, ac pluries visus fuit, derelicta cruce celebrare missam in ecclesia sui monasterii, sibi ministrante Antonio Doxico ætatis 13 annor., qui ministraverat ei vivus in missa, et postea simul cum ipso crucifixus fuerat. Unde, uti constat ex processu pro eorum canonizatione, jussu Urbani VIII a supra dictis constructo, et *loc. cit.* integre allato, sæpissime eveniebat, quod corpus beati Petri Baptistæ et dicti Antonii non videbantur in cruce; et postea transacto tempore celebrationis missæ, audientibus interim astantibus canticum quasi cœlestem, iterum videbantur in cruce eodem modo quo martyr in illa passi fuerant, quod, uti revera est, merito appellatur magnum, imo maximum miraculum.

(45. De variis miraculis a Christo Domino in terris degente patris dissemitur in hæc *Bibliotheca* verb. *HEMORRHOÏSSA*, verb. *MAGI*, verb. *FILIUS VIDUÆ NAIM* et verb. *SAMARITANA*.

Alia ad rem, vide verb. *CULTUS SANCTORUM*.

— 7. Quomodo sit *impetratorium*? — 8. Fructus, seu valor sacrificii missæ est etiam triplex, scilicet *generalis*, *medius*, seu *specialis*, et *personalis*, seu *specialissimus*. — 9. Fructus *generalis* competit ex instituto Ecclesiæ generaliter omnibus. — 10. *Medius*, seu *specialis* competit illi, qui pro aliis celebrans offert, et applicat missam, sive ex charitate, sive ex justitia, recepto stipendio. — 11. *Personalis*, seu *specialissimus* competit tantummodo ipsi sacerdoti celebranti, nec est alteri applicabilis. — 12. Fructus sacrificii alius potest esse ex opere operantis, et alius ex opere operato; fructus ex opere operantis unde proveniat? — 13. Fructus ex opere operato unde proveniat? — 14. Fructus, seu valor sacrificii missæ non est infinitus, sed finitus. — 15. Afferitur ratio ad n. 15. — 17. Quædam observatione digna ad articuli complementum in tyronum gratiam indu-

cuntur, ad n. 19. — 20. Agitur de materia sacrificii missæ, de forma, et defectibus consecrationis ad n. 23. — 24. Alia ad rem, *remissive*.

(1. Missa est vere et proprie sacrificium, cap. *Firmiter*, De sanctissima Trinitate, concil. Trident., sess. xxii, canon. 1, et vere quidem representativum mortis Christi; concil. Colonien. II, part. vii, cap. 27. (2. Et istud sacrificium in missa incruentum idem est cum sacrificio in cruce cruento, quia licet Christus resurgens a mortuis, jam non moriturus, mors illi ultra non possit dominari, attamen in semetipso immortallyter et incorruptibiliter vivens pro nobis iterum in hoc mysterio moritur, cap. *Utrum*, 72, dist. 2, *De consecr.* (3. Hæc enim mystica immolatio carnis Christi, quæ fit manibus sacerdotis, Christi passio, mors, crucifixio vocatur non rei veritate, sed significante mysterio, cap. *Hoc est*, 48, dist. 2, *De consecr.*

(4. Effectus sacrificii missæ est triplex; scilicet *propitiatorius*, seu *meritorius*, *satisfactorius* et *impetratorius*. Sic colligitur ex Trident. sess. xxii, can. 3, ubi hæc habet expresse: « Si quis dixerit missæ sacrificium tantum esse laudis et gratiarum actionis, aut nudam commemorationem sacrificii in cruce peracti, non autem propitiatorium, neque pro vivis et defunctis, pro peccatis, pœnis, satisfactionibus et aliis necessitatibus offerri debere, anathema sit. » (5. Est enim missæ sacrificium *propitiatorium*, seu *meritorium*, quia ejus virtute et intuitu Deus fit offerenti et iis pro quibus offertur propitius, conferendo ipsis auxilia gratiæ, quibus excitentur ad veram penitentiam, sicque ad consequendam peccatorum remissionem virtute perfectæ contritionis vel attritionis cum sacramento, ex Trident. sess. xxii, cap. 2, his verbis: « Hujus quippe oblatione placatus Dominus, gratiam et donum penitentiae concedens, crimina et peccata etiam ingentia dimittit. » (6. Est *satisfactorium*, quia Deus illud acceptat tanquam satisfactionem pro pœna temporalis in hac, aut alia vita pro peccatis quoad culpam jam deletis debita, ex Trident., sess. xxii, c. 2, his verbis: « Quare non solum pro fidelium vivorum peccatis, pœnis, satisfactionibus et aliis necessitatibus, sed et pro defunctis in Christo nondum ad plenum purgatis rite juxta apostolorum traditiones offertur. » (7. Est *impetratorium*, quia per illud impetramus a Deo diversa bona, et spiritualia, et temporalia, ut innuit Trident., cit. sess. xxii, cap. 2, dum dicit rite offerri « non solum pro fidelium vivorum peccatis, pœnis, et satisfactionibus, sed etiam pro aliis necessitatibus. »

(8. Fructus seu valor sacrificii missæ est etiam triplex, scilicet *generalis*, *medius*, seu *specialis* et *personalis*, seu *specialissimus*; colligitur ex Trident. sess. xxii, c. 6, ubi habet: « Siquidem illæ quoque missæ vere communes censi debent, partim quod in eis populus spiritualiter communicet, partim vero, quod a publico Ecclesiæ ministro

non pro se tantum, sed pro omnibus fidelibus qui ad corpus Christi pertinent celebrantur. » (9. Fructus *generalis* competit ex instituto Ecclesiæ generaliter omnibus fidelibus. (10. *Medius* seu *specialis* competit illi pro quo celebrans offert et applicat missam, sive ex charitate, sive ex justitia recepto stipendio. (11. *Personalis* seu *specialissimus* competit tantummodo ipsi sacerdoti celebranti, nec est alteri applicabilis. (12. Et fructus sacrificii alius potest esse ex opere operantis et alius ex opere operato. Fructus ex opere operantis provenit ex merito, bonitate, devotione sacerdotis celebrantis, ut colligitur ex cap. *Ipsi* 1, qu. 1, ubi habetur expresse: « Quanto enim digniores fuerint sacerdotes, tanto facilius pro necessitatibus pro quibus clamant exaudiuntur. » (13. Fructus ex opere operato provenit ex vi, virtute et meritis Christi qui est principalis in hoc sacrificio; et hic fructus nec crescit ex bonitate, nec minuitur ex pravitate sacerdotis, sed æqualiter prodest omnibus, sive missa celebretur per bonum, sive per malum sacerdotem, ut docent communiter doctores, et habet expresse cap. *Intra catholicam* 1, quæst. 1, et cap. *Utrum*, *De consecr.*, dist. 2, ubi habentur præcisa verba: « Intra catholicam Ecclesiam in mysterio corporis et sanguinis Christi nihil a bono majus, nihil a malo minus perficitur sacerdote, quia non in merito consecrantis, sed in verbo perficitur Creatoris et in virtute Spiritus sancti. » Et conc. Trident., sess. xxii, cap. 1, dicit aperte: « Et hæc quidem illa munda oblatio est, quæ nulla indignitate aut malitia offerentium inquinari potest. »

(14. Fructus autem, seu valor sacrificii missæ non est infinitus, sed finitus. Ita S. Thomas, 3, q. 79, art. 5; Divus Bonaventura, in dist. 43, art. 3, et Scotus, quodlibet 20, cum suis et aliis magis communiter. (15. Ratio a priori est, quia oblatio hujus sacrificii non est meritoria et satisfactoria, ut fit a Christo, cum Christus nunc non mereatur, nec satisfaciatur, sed quatenus ex institutione Christi habet annexas satisfactiones præteritas ipsius Christi; congruum autem fuit, ut hæc antæxio fieret modo finito, ut sæpius a sacerdotibus frequentaretur et iteraretur, ut videtur præcepisse ipse Christus, dum dixit: *Hæc quotiescunque feceritis, in mei commemorationem facietis*, ly etenim *Quotiescunque* extenditur ad iteratas vias, ad iteratas satisfactiones; hæc autem iteratio arguit limitatum et finitum valorem ejusdem sacrificii, nam si esset illimitatus et infinitus, non exigeret illam reiterationem, cum unum sacrificium tantæ virtutis esset, quantæ essent plura sacrificia, et unica missa, utpote infiniti valoris, sufficeret ad exhauriendum totum purgatorium; (16. simulque posset quis per unius missæ celebrationem satisfacere pro centum et mille stipendiis, quod est damnatum ab Urbano VIII, die 21 Junii 1625, et ab Alexandro VII in decreto sanctæ Inquisitionis die 24 Septembr. 1633, ab

Innocentio XII die 23 Decembr. 1697, ut infra in adducendis eorum decretis potest aperte videri.

Nota Romani theologi.

Valor sacrificii missæ, seu vis et dignitas illius ratione rei oblatæ infinita est. Nam eadem victima est, quæ oblata pro nobis in cruce fuit, idem sacerdos, unum et idem proinde sacrificium, sola offerendi ratione diversum, ut ait Tridentinum. Ita ergo valoris est infiniti.

Responsio auctoris.

Dicit Rom. theol. quod valor sacrificii missæ seu vis et dignitas illius, ratione rei oblatæ, infinitus est, nam eadem victima est, quæ oblata pro nobis in cruce fuit, idem sacerdos, unum et idem proinde sacrificium, sola offerendi ratione diversum, ut ait Tridentinum. Ast quamvis sacrificium missæ in se et in actu primo, quatenus exprimit virtutem et sufficientiam sacrificii crucis, habeat valorem infinitum, sacrificium tamen missæ quantum ad applicationem et in actu secundo de quo loquitur mea conclusio, habet revera fructum, seu valorem tantummodo finitum; quia licet sacrificium missæ sit idem cum sacrificio crucis, et tota efficacia sacrificii missæ consistat in applicatione valoris Christi, ut ait concil. Trid., sess. xxii, cap. 1 et 2, hæc tamen applicatio fit finito modo et per partem, sic Christo volente, ob hanc differentiam inter sacrificium incruentum et illud cruentum, quod scilicet cruentum non sit reiterabile, incruentum vero potest et debet jugiter reiterari, ut in dies ubique servatur, adeoque quamvis sacrificium crucis fuerit et sit valoris infiniti, quum Christus, qui voluit tantum semel mori etiam unico crucis sacrificio voluerit omnia impetrari; e contra vero, quia voluit sacrificium missæ multiplicari, etiam voluit per illud merita suæ passionis per partes applicari, sique finite et limitate; alias sequerentur illa inconvenientia a me allegata l. c., num. 15 et 16, et ab aliis passim. Unde firmiter sic tenenda est mea sententia, uti eam tenent S. Thom., S. Bonav., Scotus, locis a me cit.; Eminētiss. cardin. Gottus, quæst. 2, dub. 1, § 2, *De valore et subjecto sacrificii missæ*; P. Daniel Concina, lib. de Eucharist., iii, dissertat. 2, De sacrificio missæ, c. 3; Mastrius in q., disput. 4, q. 6, num. 117; Clericatus, *De sacrificio missæ*, decis. 33, num. 35 et sequent., cum pluribus aliis ibi cit. Pasqualig., *De sacrificio missæ*, q. 119, num. 3 et 4, ubi plures doctores cumulat; card. Bellarm., lib. ii *De missa*, c. 4, proposit. 4; card. Toletus, lib. ii, cap. 6 et 8; Gavant., part. ii, tit. 8, num. 3, et alii, quos citat et sequitur Laym. l. v, tract. 5, c. 1, num. 9; Reiffenstuel, *Theol. moral.*, tract. 4, *De sacramentis*, dist. 5, quæst. 5, conclus. 1, instans de communi, paucis exceptis; Felix Potestas, *De sacrificio missæ*, num. 234; Henno, tom. ii, *De eucharist. sacram.*, disput. 2, concl. 2, ubi multa tradit ad rem,

allegans etiam D. Thom. in 4, dist. 43, art. 4, quæst. 3, ad 2, ubi docet quod quamvis sacrificium missæ infinitam contineat virtutem, illa tamen limitatur ad determinatum effectum, quod confirmat praxis Ecclesiæ plura sacrificia non solum pro diversis, sed etiam pro eodem sive vivo, sive defuncto, offerentis et sic alii passim.

(17. Ad hujus articuli complementum in tyronum gratiam animadvertendum est, vi verborum consecrationis panis, sub speciebus ejusdem poni solum Christi corpus, et in consecratione vini sub speciebus vini, vi verborum poni duntaxat sanguinem Christi; nam id vi verborum ponitur sub speciebus respective, quod verba consecrationis directe et immediate ex institutione Christi signant. Sed verba consecrationis panis, solum Christi corpus, et verba consecrationis vini, duntaxat sanguinem directe et immediate loquendo signant, ergo, etc. At sub speciebus panis, post Christi Domini resurrectionem, venit etiam per concomitantiam sanguis Christi in consecratione panis et sub speciebus vini venit etiam corpus Christi in consecratione vini, nec non in utraque consecratione per concomitantiam venit Christi divinitas et anima: per concomitantiam enim venire, est fieri præsens sub speciebus vi naturalis et physicæ connexionis, quam ad invicem habent ea, quæ sunt Christi Domini; sed corpus Christi nunc est cum sanguine, anima et divinitate, nec non sanguis cum, etc.; ergo, etc. Ad propositum optime facit pro pleniori perceptu, ac sensu sequens exemplum; si aliquis apostolus in triduo mortis consecrasset, tunc vi verborum consecrationis panis, sub ejusdem speciebus posuisset corpus Christi; efficiunt enim consecrationis verba id quod significant, at non venisset per concomitantiam sub hostia sanguis et anima Christi, eo quia pro tunc haud hæc unita et connexa erat cum corpore Christi, bene vero per concomitantiam advenisset sub hostia divinitas, quod enim verbum divinum semel assumpsit, nunquam dimisit, fuitque idcirco Christi corpus semper Divinitati unitum, et similiter est suo modo dicendum respectu consecrationis vini in eodem hypothetico casu, atque hinc, ut patet, clarius liquent quæ supra, nec non perpendenti fit obvium qualiter per mysticam vi verborum separationem corporis et sanguinis Christi præfatam inuatur in missa ratio sacrificii. Et equidem prædicta luculenter constant ex Trid., sess. xiii, cap. 3, ubi sic habet: « Et semper hæc fides in Ecclesia Dei fuit, statim post consecrationem verum Domini nostri corpus, verumque ejus sanguinem sub panis et vini specie una cum ipsius anima et divinitate existere; sed corpus quidem sub specie panis et sanguinem sub vini specie ex vi verborum: ipsum autem corpus sub specie vini et sanguinem sub specie panis, animamque sub utraque vi naturalis illius connexionis, q. 13

partes Christi Domini, qui jam ex mortuis resurrexit, non amplius moriturus, inter se copulantur; divinitatem porro propter admirabilem illam ejus cum corpore et anima hypostaticam unionem. »

(18. Est etiam præ oculis habendum, tritum esse Catholicis ex cit. Trident. sess. 13, can. 2, quod « si quis dixerit, in sacrosancto Eucharistiæ sacramento remanere substantiam panis et vini una cum corpore, et sanguine Domini nostri Jesu Christi; negaveritque mirabilem illam, et singularem conversionem totius substantiæ panis in corpus, et totius substantiæ vini in sanguinem, manentibus duntaxat speciebus panis, et vini, quam quidem conversionem catholica Ecclesia aptissime transubstantiationem appellat, anathema sit. » Ac proinde dum Apostol. I ad Cor. cap. ii, vers. 26, inquit: *quotiescunque manducabitis panem hunc, etc.*, id intelligi debere transitive, seu distractive, scilicet id quod antea erat panis, vel dicitur panis extrinsece, eo quia remanet accidentia panis, vel analogice, quia nempe sicuti panis nutrit corpus, sic Eucharistia nutrit animam et ita de similibus ratiocinare.

(19. Item tritum est Catholicis, transubstantiatione peracta, corpus Christi sub speciebus panis et sanguinem sub speciebus vini tamdiu manere, quandiu conservaretur naturaliter substantia panis et vini, Christus enim in loco panis et vini, ut supra relatum est, succedit ex institutione sacramenti; et sicut panis et vinum, si adessent, nutrent, sic et species sacramentales, Deo supplente id, quod præstaretur a pane et vino, nec non si species alterarentur ad corruptionem, verumque generatorem, sinente Deo causas secundas motus suos agere, ab ipso supernaturaliter, eodem instanti, quo species ita sunt alteratæ, ut non posset sub eis naturaliter conservari panis et vinum, ibi creare materiam, ac in ipsam eam introducere substantialem formam, quæ in panis corruptione fuisset genita.

(20. * Materia sacrificii missæ est panis triticus, et vinum ex uvivis. Si vero magna esset permistio farinæ ex aliis frugibus, et permistio aquæ vinum superaret, hæc materia inepta esset consecrationi. Nec post consecrationem novus liquor, et præsertim aqua, in calicem infundendus est. Alioqui censet S. Thomas, corruptionem sacramenti sequi potuisse pro aliqua parte, nisi forte quantitas novi liquoris tantilla esset, ut non posset in omnes partes diffundi. Hæc tamen sententia non æque a scholasticis omnibus probatur.

(21. Ad essentiam sacrificii necessaria est utriusque speciei consecratio, quod etiam in prima sua institutione a Christo Domino servatum est, ex quo fit, ut nemini permitti unquam possit consecratio sub unica tantum specie, quamquam si hoc fieret a sacerdote, consecratio quidem valeret, sed ille gravi se crimine obstringeret, et sacramentum quidem, non vero sacrificium con-

ficeret; deesset enim tunc mystica victimæ maclatio.

(22. In forma consecrationis defectus accidere possunt, qui invalidam, et defectus, qui illicitam tantum illam reddant. Illicitam dicas, si omittatur vox *enim*, et verbum *est*. Item si loco vocis *hoc*, dicatur *istud*. Invalidam, si pro *hoc* substituatur *illud*, vel *hic* pro adverbio sumptum. Dubium est, an invalida sit consecratio calicis, illis tantummodo verbis prolatis: *Hic est calix sanguinis mei*, cæteris omissis, ideoque si id forte contigerit, repetenda sub conditione verba consecrationis vini.

(23. Sacerdos verba consecrationis profert super panem et vinum, sed extra missam, valide quidem, sed illicite consecrat, nam tota vis consecrationis in verbis Christi consistit. Hæc ex tract. Bened. XIV *De sacrif. missæ*, lib. iii, cap. 13, n. 2, etc.

(24. Alia ad rem; vide verb. SACRIFICIUM.

ARTICULUS II.

Missa quoad applicationem, reductionem, satisfactionem, et eleemosynam.

SUMMARIVM.

1. Ut quæ sunt observanda circa celebrationem missarum, ab omnibus perfecte sciantur, dantur hic ad litteram omnia disposita a sacra Congregatione Concilii, confirmata ab Urbano VIII et Innocentio XII. — 2. Affertur integre emanatum decretum. — 3. Non potest recipi stipendium pro applicatione fructus personalis, seu specialissimi correspondentis ipsi sacerdoti celebranti. — 4. Affertur ad id decretum sacre congregationis Concilii. — 5. Affertur ad id etiam propositio damnata ab Alexandro VII. — 6. Non potest recipi stipendium pro pluribus sacrificiis, et unum solum sacrificium offerri. — 7. Non potest unica missa satisfieri duplici obligationi, applicando uni fructum satisfactorium, et alteri impetratorium. — 8. Ex quibus manifeste patet non posse sacerdotem alicujus congregationis, et regularem cujuscunque ordinis unica missa satisfacere duplici obligationi, quam habet applicandi missam, et pro presbytero suæ congregationis, vel religioso sui ordinis, seu provincie defuncto. — 9. Non potest missa anticipate celebrari, et applicari pro eo, qui primo stipendium, seu eleemosynam dedit. — 10. Applicatio missæ facta a religioso subdito prævalet applicationi factæ a superiore, et sic valet illa subditi, et non illa superioris. — 11. Vivens probabiliter invalide applicat animabus purgatorii omnes missas pro se defuncto applicandas. — 12. Episcopi et generales non possunt amplius reducere, et moderari missas post concilium Tridentinum receptas; nec impositas in limine foundationis, quamvis ante concilium. — 13. Poterit tamen episcopus onera et missas reducere, ac moderari, si id ei sit concessum in fundatione beneficii. — 14. Nec etiam possunt episcopi et generales, et a fortiori ipsi beneficiati ex se missas reducere, etiamsi fructus fundi assignati deteriorati fuerint, et evaserint tenuiores sine propria culpa. — 15. Generales religionum nequeunt amplius uti antiquis privilegiis dispensandi cum suis subditis, ut celebratione unius missæ cum novem collectis possint satisfacere pro novem missis. Nec parvas eleemosynas acceptas pro missis conjungere ad summam unius Julii, et per unicum missam omnibus satisfacere. — 16. Facientes celebrari ab aliis missas minori eleemosyna, quam ipsi receperint, quas pœnas incurrant? — 17. Indulta, quæ ab Apostolica